

Vruchtencocktails tegen nierziektes

Een dagje wellnessen in Hotel Adlon

Columns - 11 april 2007 - Auteur: Marja Verburg

(11 april 2007) Michael Jackson zwaaide er in 2002 één van zijn kinderen over de reling van het balkon. Zo begroette hij zijn fans. Ook Charlie Chaplin, Greta Garbo, koningin Elizabeth II en Bill Clinton hebben er gelogeed. Hotel Adlon, één van de meest luxueuze hotels in Berlijn, bestaat [honderd jaar](#). Tijd voor een inspectie.

Eigenlijk kwamen we voor de beroemdheden. Hotel Adlon heeft een mythische status en daar komen vele sterren op af. In de tijd dat ik nog in Berlijn voor de Nederlandse ambassade werkte, las ik elke week in de krant wie er allemaal in het Adlon logeerden. Echt iedereen is daar geweest. Ik heb een keer een kamer voor Wim Kok moeten reserveren, toen hij nog minister-president was. Ik schrok me rot toen ik de prijs hoorde: één nacht slapen was net zoveel als mijn maandloon.

Maar beroemdheden, dat vreesden we al, mengen zich natuurlijk niet met het gewone volk in een sauna. Aan de andere kant: hoe gewoon is dat volk in het Adlon? Wie betaalt er 65 euro (per persoon) voor een dagje wellnessen, als je elders in de stad minstens drie keer naar de sauna kunt voor dat bedrag?

Carmen in ieder geval niet. Zij is net als de meeste van mijn vrienden in Berlijn blij dat ze een baan heeft en de huur kan betalen. Ik heb haar uitgenodigd omdat ik niet alleen naar de sauna durf. Een Nederlandse kennis zei me dat daar allemaal enge, vervelende nieuw-rijke Russen komen. En Carmen is veel stoerder dan ik. Zij kan met één blik alle enge mensen weggagen.

Niet dat dat nodig is. Een zondag in de sauna van Hotel Adlon betekent geen snelle zakenlieden, hippe yuppen, rijke oude heren of enge Russen. Het zijn oudere, goed geconserveerde Duitse echtparen die in badkleding op de stoelen liggen, een krantje lezen of een baantje zwemmen. En dus twee knappe homo's. Er is welgeteld één zakenman die in badjas met wat paperassen en een mobieltje belangrijk doet. Maar eigenlijk gedraagt ook hij zich heel beschaafd. Je kunt hem nauwelijks horen. En dat is heel knap, want het is stil in de Adlon-Spa.

Alle andere saunagasten dragen allemaal badkleding. Carmen en ik besluiten maar niet meer te gaan zwemmen en liggen luxe in badjas en handdoeken gewikkeld op de stoelen. We zijn wel in voor een chique drankje en kijken op de

menukaart. We schrikken. Verse jus: 12,50 euro, vruchtencocktails: vanaf 12,50 euro. Daar zitten bovendien allemaal enge ingrediënten in tegen nierziektes en andere dingen die wij niet hebben. Zelfs water - in oneindig veel soorten - is niet onder de tien euro te krijgen. We besluiten te gaan.

De Lobby Lounge & Bar dan maar, daar moet het gebeuren. Ik waan me in een klassieke filmcoulisse. Luxe fauteuils, enorme vazen met prachtige en natuurlijk echte bloemen, balustrades, een gekleurde koepel, een pianist die live speelt - van die fijne rustgevende achtergrondmuziek - liftboys in rode pakjes. En wij daar fris, uitgerust en oogverblindend tussen. Laat de eerste scène maar beginnen. Maar er gebeurt niets. Ook hier geen beroemdheden, rijke zakenyuppen of enge Russen. Naast ons zit een groepje Duitsers en Amerikanen. Ze praten veel te hard en verstoren de muziek. Aan de andere kant zit een stel, zij in een rode trui en niet gepoetste schoenen, hij in spijkerbroek, bier drinkend en sjekkies draaiend. Nog iets verder zit een groepje jongens dat door moet gaan voor zakenlieden. Allemaal teleurstellend gewoon.

Ik kijk naar Carmen. Die heeft een diepe frons op haar voorhoofd. Als ik de menukaart zie, begrijp ik waarom. Carmen wil een kopje warme chocolademelk, maar dat is er alleen in kannetjes voor 12 euro. "Ik trakteer", zeg ik snel, maar het helpt niet. "Ik wil geen kannetje", mikt ze en zegt: "Marja, dit is krankzinnig. Wat zit er in die drankjes? Hoe durven ze dat te vragen? Weet je wat je voor dit geld allemaal kunt doen?" "Maar je betaalt voor de ambiance", probeer ik. Carmen is echter niet te vermurwen. We houden het bij een kopje cappuccino. Zeven euro. Per kopje. Daar krijg je dan wel drie koekjes bij.

Ik kijk nog een tijd quasi-geamuseerd rond, wijs Carmen op allerlei oninteressante mensen, maar na drie kwartier Lobby Lounge vindt ze het genoeg. "Marja", zegt ze, "geef het op. Het wordt toch niet beter dan dit. Er zijn geen beroemdheden in het Adlon en we gaan hier ook geen rijke man aan de haak slaan. We gaan naar huis, pizza eten."

Het Adlon, dat zo'n mythische status heeft, is vandaag ontmythologiseerd, denk ik somber. Maar dat is niet waar. 's Avonds belt Carmen haar vriend en twee vriendinnen en ze vertelt hen alle details in geuren en kleuren. De trots druipt eraf. Het Adlon geeft status.

Marja Verburg is medewerker Voorlichting bij het Duitsland Instituut Amsterdam
[De website van Hotel Adlon](#)

Artikel: <https://duitslandinstituut.nl/artikel/2702/vruchtencocktails-tegen-nierziektes>